

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.05.2017, sp. zn. 29 Cdo 5749/2016, ECLI:CZ:NS:2017:29.CDO.5749.2016.1

Číslo: 128/2018

Právní věta:

Uplatní-li věřitel pohledávku vůči dlužníku u obecného soudu žalobou v rozporu s ustanovením § 109 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, soudní řízení o takové pohledávce se přeruší okamžikem zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku (§ 140a odst. 1 věta první insolvenčního zákona). Za předpokladu, že stále trvají účinky rozhodnutí o úpadku, je po právní moci rozhodnutí o úpadku obecný soud povinen řízení o žalobě neprodleně zastavit podle § 141a insolvenčního zákona, bez zřetele k tomu, zda úpadek dlužníka je následně řešen konkursem, reorganizací nebo oddlužením.

Uplatní-li věřitel vůči dlužníku u obecného soudu žalobou pohledávku, která má být v insolvenčním řízení uplatněna přihláškou (aniž by šlo o incidenční spor), nebo pohledávku, na kterou se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášenou (aniž by šlo o incidenční spor), anebo pohledávku, která se v insolvenčním řízení neuspokojuje (§ 170 insolvenčního zákona), teprve v době, kdy již trvají účinky rozhodnutí o úpadku (po okamžiku zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku), jde o porušení zákazu formulovaného v § 140c insolvenčního zákona. Za předpokladu, že stále trvají účinky rozhodnutí o úpadku, je po právní moci rozhodnutí o úpadku obecný soud povinen řízení o žalobě neprodleně zastavit podle § 141a insolvenčního zákona, bez zřetele k tomu, zda úpadek dlužníka je následně řešen konkursem, reorganizací nebo oddlužením. Přitom není vyloučeno, že obecný soud bude aplikovat (musí aplikovat) ustanovení § 141a insolvenčního zákona (coby důsledek porušení zákazu plynoucího z § 140c insolvenčního zákona) v situaci, kdy žaloba o pohledávce bude nepřipustně podána dokonce až po právní moci rozhodnutí o úpadku (kdykoli později, dokud trvají účinky rozhodnutí o úpadku).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.05.2017

Spisová značka: 29 Cdo 5749/2016

Číslo rozhodnutí: 128

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence

Předpisy: § 109 odst. 1 písm. a) IZ

§ 140a IZ

§ 140c IZ

§ 141a IZ

§ 170 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2016, sp. zn. 21 Co 308/2016, a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. 6. 2016, sp. zn. 7 C 1023/2015, a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 1 k dalšímu řízení.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou datovanou 18. 11. 2015 a podanou u Obvodního soudu pro Prahu 1 (dále jen „obvodní soud“) dne 24. 11. 2015 se žalobce (U. a. s.) domáhá po žalovaném (M. H.) zaplacení částky 346 721,53 Kč s příslušenstvím (tvořeným smluvním úrokem z částky 242 348,08 Kč ve výši 19,20 % ročně za dobu od 12. 7. 2015 do zaplacení). Žalobu odůvodnil tím, že jde o dluh žalovaného vzešlý ze smlouvy o úvěru uzavřené mezi právním předchůdcem žalobce GE Money Bank a. s. (dále jen „banka“) jako věřitelem a žalovaným jako dlužníkem dne 27. 2. 2013 (dále jen „úvěrová smlouva“), na jejímž základě banka poskytla žalovanému úvěr ve výši 260 000 Kč, který se žalovaný zavázal splácet v pravidelných měsíčních splátkách spolu se sjednaným úrokem ve výši 19,20 % ročně. Jelikož žalovaný úvěr nesplácel, banka od smlouvy o úvěru odstoupila 19. 8. 2014, čímž se úvěr stal celý splatným. Požadovaných 346 721,53 Kč představují: 1/ jistina ve výši 242 348,08 Kč, 2/ smluvní úrok z dlužné jistiny k 11. 7. 2015 ve výši 18 566,54 Kč, 3/ smluvní pokuta ve výši 84 037,51 Kč, 4/ poplatky ve výši 1 475 Kč a 5/ zákonný úrok z prodlení k 11. 7. 2015 ve výši 294,40 Kč.

2. Rozsudkem ze dne 15. 2. 2016, č. j. 7 C 1023/2015-9, obvodní soud:

[1] Uložil žalovanému zaplatit žalobci do 3 dnů od právní moci rozsudku částku 346 721,53 Kč s úrokem z částky 242 348,08 Kč ve výši 19,20 % ročně za dobu od 12. 7. 2015 do zaplacení (bod I. výroku).

[2] Uložil žalovanému zaplatit žalobci do 3 dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 52 403,10 Kč (bod II. výroku).

3. Žalovaný podal proti rozsudku obvodního soudu odvolání (č. l. 11-13).

4. Usnesením ze dne 20. 4. 2016, č. j. 7 C 1023/2015-25, vyrozuměl obvodní soud účastníky řízení o tom, že podle ustanovení § 140a odst. 1 a 4 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), je řízení přerušeno, jelikož bylo rozhodnuto o úpadku žalovaného.

5. Podáním datovaným 25. 5. 2016 (č. l. 36-37) vznesl žalovaný návrh na pokračování v řízení.

6. Usnesením ze dne 8. 6. 2016, č. j. 7 C 1023/2015-39, zamítl obvodní soud návrh žalovaného na pokračování v řízení.

7. Obvodní soud vyšel z toho, že usnesením ze dne 11. 11. 2015, č. j. KSBR 32 INS 25321/2015-A-8, jehož účinky nastaly okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku (tj. 11. 11. 2015, v 10.42 hodin), Krajský soud v Brně (dále jen „insolvenční soud“) mimo jiné zjistil úpadek žalovaného a povolil mu oddlužení.

8. Na tomto základě obvodní soud - vycházející z ustanovení § 140a odst. 1 a 2 insolvenčního zákona - uzavřel, že řízení o této žalobě se ze zákona přerušilo dle § 140a odst. 1 insolvenčního zákona, což se projevilo usnesením ze dne 20. 4. 2016, jímž obvodní soud vyrozuměl účastníky řízení o přerušení řízení a současně je poučil, že v řízení nelze pokračovat po dobu, po kterou trvají účinky rozhodnutí úpadku. Dobou trvání účinků rozhodnutí o úpadku se obvykle rozumí doba do skončení insolvenčního

řízení, což tam, kde bylo povoleno oddlužení, znamená, že tyto účinky trvají až do právní moci rozhodnutí, kterým insolvenční soud vezme na vědomí splnění oddlužení (§ 413 insolvenčního zákona).

9. Jelikož z insolvenčního rejstříku vyplývá, že insolvenční řízení týkající se žalovaného dosud nebylo pravomocně skončeno, nelze v přerušném řízení pokračovat (insolvenční zákon to v ustanoveních § 140a až § 140e neumožňuje); srov. též usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [20 Cdo 647/2005](#) (jde o usnesení ze dne 21. 6. 2007, které je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže – dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu).

10. K odvolání žalovaného Městský soud v Praze usnesením ze dne 4. 8. 2016, č. j. 21 Co 308/2016-55, potvrdil usnesení obvodního soudu z 8. 6. 2016.

11. Odvolací soud uzavřel, že v řízení přerušném dle ustanovení § 140a „o. s. ř.“ (správně „insolvenčního zákona“) nelze pokračovat a obvodní soud tedy nepochybil, jestliže zamítl návrh na pokračování v řízení.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

12. Proti usnesení odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil (případně i rozhodnutí obvodního soudu) a věc vrátil příslušnému soudu k dalšímu řízení.

13. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), maje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, dostatečně neodůvodněné a tedy nezákonné. K tomu poukazuje na to, že ustanovení § 140a (odst. 1) insolvenčního zákona dopadá do poměrů řízení zahájených „před“ rozhodnutím o úpadku. Mínil, že ve věci mělo být aplikováno ustanovení § 140c insolvenčního zákona, s následky plynoucími z ustanovení § 141a insolvenčního zákona, když žaloba v této věci byla podána až poté, co byl zjištěn úpadek dovolatele.

14. Žalobce ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, maje argumentaci soudů za správnou.

III.

Přípustnost dovolání

15. Dovolání je přípustné dle ustanovení § 237 o. s. ř., když otázka dovoláním předestřená nebyla v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud vyřešena a pro danou věc neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř.

IV.

Důvodnost dovolání

16. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

17. Z insolvenčního rejstříku se podává, že:

[1] Insolvenční řízení na majetek žalovaného bylo zahájeno 9. 10. 2015 (pod sp. zn. KSBR 32 INS 25321/2015), kdy insolvenčnímu soudu došel insolvenční návrh žalovaného (dlužníka) spojený s návrhem na povolení oddlužení.

[2] Vyhlášku (ze dne 9. 10. 2015, č. j. KSBR 32 INS 25321/2015-A-2), kterou oznámil zahájení insolvenčního řízení na majetek žalovaného, zveřejnil insolvenční soud v insolvenčním rejstříku dne 9. 10. 2015 v 11.47 hodin.

[3] Usnesením ze dne 11. 11. 2015, č. j. KSBR 32 INS 25321/2015-A-8 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne v 10.42 hodin), insolvenční soud (mimo jiné) zjistil úpadek žalovaného a jeho manželky (bod I. výroku) a povolil řešení úpadku oddlužením (bod II. výroku). Usnesení nabylo právní moci dne 16. 11. 2015.

[4] Žalobce přihlásil 20. 11. 2015 do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka 2 nezajištěné pohledávky z úvěrové smlouvy, v celkové výši 362 490,30 Kč, s tím, že:

a/ Pohledávku č. 1 (celkem 278 452,79 Kč), která se stala splatnou 19. 8. 2014, tvoří:

1/ jistina ve výši 242 348,08 Kč,

2/ kapitalizovaný úrok z dlužné jistiny k 11. 7. 2015 ve výši 18 860,94 Kč,

3/ smluvní úrok z dlužné jistiny za dobu od 12. 7. 2015 do 10. 11. 2015 ve výši 15 768,77 Kč,

4/ poplatky ve výši 1 475 Kč.

b/ Pohledávku č. 2 tvoří smluvní pokuta ve výši 84 037,51 Kč

[5] Při přezkumném jednání, jež se konalo 20. 1. 2016, byly obě pohledávky žalobce zjištěny v plné výši.

[6] Usnesením ze dne 19. 2. 2016, č. j. KSBR 32 INS 25321/2015-B-5 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku 22. 3. 2016 v 11.18 hodin), insolvenční soud (mimo jiné) schválil oddlužení žalovaného a jeho manželky plněním splátkového kalendáře (bod I. výroku). Usnesení nabylo právní moci dne 15. 4. 2016 a insolvenční řízení v této formě stále probíhá.

18. Pro věc rozhodná ustanovení insolvenčního zákona (jež od zahájení insolvenčního řízení na majetek žalovaného do vydání napadeného usnesení nedoznala změn) znějí následovně:

§ 109

(1) Se zahájením insolvenčního řízení se spojují tyto účinky:

a/ pohledávky a jiná práva týkající se majetkové podstaty nemohou být uplatněny žalobou, lze-li je uplatnit přihláškou,

(...)

(4) Účinky zahájení insolvenčního řízení nastávají okamžikem zveřejnění vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, v insolvenčním rejstříku.

(5) Nestanoví-li zákon u některého ze způsobů řešení úpadku jinak, trvají účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení do skončení insolvenčního řízení, a jde-li o reorganizaci, do schválení

reorganizačního plánu.

(...).

§ 110

(1) Věřitelé dlužníka jsou od zahájení insolvenčního řízení oprávněni uplatnit v něm své pohledávky přihláškou, a to i v případě, že insolvenční soud ještě nezveřejnil výzvu k podávání přihlášek.

(...).

§ 140a

Přerušení řízení

(1) Účinky rozhodnutí o úpadku nastávají okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku. Rozhodnutím o úpadku se přerušují soudní a rozhodčí řízení o pohledávkách a jiných právech týkajících se majetkové podstaty, které mají být v insolvenčním řízení uplatněny přihláškou, nebo na které se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášené, anebo o pohledávkách, které se v insolvenčním řízení neuspokojují (§ 170). Není-li dále stanoveno jinak, v těchto řízeních nelze pokračovat po dobu, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku.

(...).

§ 140c

Nově zahájená řízení

19. V době, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku, nelze zahájit soudní a rozhodčí řízení o pohledávkách a jiných právech týkajících se majetkové podstaty, které mají být v insolvenčním řízení uplatněny přihláškou, nebo na které se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášené, nejde-li o incidenční spory, ani řízení o pohledávkách, které se v insolvenčním řízení neuspokojují (§ 170).

§ 141a

Právní moc rozhodnutí o úpadku

20. Po právní moci rozhodnutí o úpadku zastaví soud nebo jiný k tomu příslušný orgán řízení o pohledávkách nebo jiných právech, která byla zahájena v rozporu s omezeními podle § 109 odst. 1 písm. a/ a podle § 140c.

21. Na tomto místě budiž dodáno, že úprava obsažená v § 140a, § 140c a § 141a insolvenčního zákona byla vtělena do insolvenčního zákona s účinností od 1. 1. 2014 zákonem č. 294/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů.

22. Ustanovení § 109 odst. 1 písm. a) a § 110 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění citovaném výše se v insolvenčním zákoně nacházela již v době před 1. lednem 2014, přičemž výklad těchto ustanovení byl pro uvedenou dobu judikatorně ustálen v tomto závěru:

23. Řízení o žalobě podané věřitelem po zahájení insolvenčního řízení soud zastaví po právní moci rozhodnutí o úpadku, je-li předmětem žaloby pohledávka, kterou věřitel mohl přihlásit do insolvenčního řízení (§ 104 odst. 1 o. s. ř., § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona); to platí i

tehdy, byl-li již prohlášen konkurs na majetek dlužníka (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2011, sp. zn. [36 Co 13/2011](#), uveřejněné pod č. 4/2012 Sb. rozh. obč., rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. [29 Cdo 3963/2011](#), uveřejněný pod č. 70/2012 Sb. rozh. obč., rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. [29 Cdo 3277/2013](#), uveřejněný pod č. 70/2016 Sb. rozh. obč.).

24. Změny, jež se s účinností od 1. 1. 2014 promítly v insolvenčním zákoně prostřednictvím ustanovení § 140a, § 140c a § 141a insolvenčního zákona, tento judikatorní závěr dílčím způsobem ovlivnily, takže k výše citovaným ustanovením insolvenčního zákona lze obecně přijmout [pro insolvenční řízení zahájená (jako v tomto případě) v době od 1. 1. 2014 (k insolvenčním řízením zahájeným před 1. lednem 2014, srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 5. 2016, sp. zn. [29 Cdo 1136/2016](#), uveřejněné pod č. 26/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek - dále jen „R 26/2017“)] následující závěry:

[1] Jestliže soudní řízení o pohledávce věřitele vůči (insolvenčnímu) dlužníku, zahájené (žalobou) před okamžikem, kdy nastanou účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek dlužníka [tedy (ve smyslu § 109 odst. 4 insolvenčního zákona) před okamžikem zveřejnění vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, v insolvenčním rejstříku], probíhá i v okamžiku zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku (§ 140a odst. 1 věta první insolvenčního zákona) a jde-li o pohledávku, která má být v insolvenčním řízení uplatněna přihláškou [což je i pohledávka, u které věřitel (lhostejno proč) zmeškal propadnou lhůtu k přihlášení], nebo o pohledávku na kterou se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášenou, anebo o pohledávku, která se v insolvenčním řízení neuspokojuje (§ 170 insolvenčního zákona) soudní řízení o takové pohledávce se tímto okamžikem přerušuje (ex lege) [§ 140a odst. 1 věta druhá insolvenčního zákona].

[2] Je-li (následně) způsobem řešení úpadku dlužníka reorganizace nebo oddlužení (§ 4 odst. 1 písm. b/ a c/, § 4 odst. 2 písm. b/ a c/ insolvenčního zákona) nelze v přerušovém řízení pokračovat do skončení insolvenčního řízení. Účinky rozhodnutí o úpadku totiž při reorganizaci trvají do právní moci usnesení, jímž insolvenční soud vezme na vědomí splnění reorganizace (§ 364 odst. 2 insolvenčního zákona) a insolvenční zákon zákaz pokračování v řízení při reorganizaci a při oddlužení neprolamuje (§ 140a odst. 1 věta třetí insolvenčního zákona).

[3] Jinak je tomu v případě, že soudní řízení o pohledávce věřitele vůči (insolvenčnímu) dlužníku je zahájeno (žalobou) až poté, kdy nastanou účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek dlužníka [tedy (ve smyslu § 109 odst. 4 insolvenčního zákona) po okamžiku zveřejnění vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, v insolvenčním rejstříku]. Jde-li o pohledávku, kterou věřitel může uplatnit (u insolvenčního soudu) přihláškou [což je (poměřováno časem) možné (ve smyslu § 110 odst. 1 insolvenčního zákona) již od zahájení insolvenčního řízení (tedy ve smyslu § 97 odst. 1 části věty za středníkem ode dne, kdy insolvenční návrh dojde věcně příslušnému soudu)], pak její uplatnění (u obecného soudu) žalobou poté, kdy nastanou účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek dlužníka, odporuje zákazu formulovanému v ustanovení § 109 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona.

[4] Probíhá-li soudní řízení o pohledávce věřitele vůči dlužníku uplatněné žalobou v rozporu s ustanovením § 109 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona i v okamžiku zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku (§ 140a odst. 1 věta první insolvenčního zákona), soudní řízení o takové pohledávce se tímto okamžikem opět přerušuje (ex lege) [§ 140a odst. 1 věta druhá insolvenčního zákona]. Rozdíl [oproti tomu, co bylo řečeno výše (v odstavcích [1] a [2]) pro soudní řízení o pohledávce věřitele vůči (insolvenčnímu) dlužníku, zahájené (žalobou) před okamžikem, kdy nastanou účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek

dlužníka] spočívá v tom, že insolvenční zákon určuje (co do možnosti v těchto řízeních „pokračovat“) „jinak“ (§ 140a odst. 1 věta třetí insolvenčního zákona), a to dokonce bez zřetele k tomu, zda způsobem řešení úpadku dlužníka bude konkurs, reorganizace nebo oddlužení.

[5] „Jinak“ určuje ustanovení § 141a insolvenčního zákona, jež soudu nebo jinému k tomu příslušnému orgánu předepisuje, aby po právní moci rozhodnutí o úpadku zastavil (i) řízení o pohledávkách, která byla zahájena v rozporu s omezeními podle § 109 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona.

[6] Lze tedy shrnout, že uplatní-li věřitel pohledávku vůči dlužníku u obecného soudu žalobou v rozporu s ustanovením § 109 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, soudní řízení o takové pohledávce se přeruší okamžikem zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku (§ 140a odst. 1 věta první insolvenčního zákona). Za předpokladu, že stále trvají účinky rozhodnutí o úpadku, je po právní moci rozhodnutí o úpadku obecný soud povinen řízení o žalobě neprodleně zastavit podle § 141a insolvenčního zákona, bez zřetele k tomu, zda úpadek dlužníka je následně řešen konkursem, reorganizací nebo oddlužením.

[7] Uplatní-li věřitel vůči dlužníku u obecného soudu žalobou pohledávku, která má být v insolvenčním řízení uplatněna přihláškou (aniž by šlo o incidenční spor), nebo pohledávku, na kterou se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášenou (aniž by šlo o incidenční spor), anebo pohledávku, která se v insolvenčním řízení neuspokojuje (§ 170 insolvenčního zákona), teprve v době, kdy již trvají účinky rozhodnutí o úpadku (po okamžiku zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku), jde o porušení zákazu formulovaného v § 140c insolvenčního zákona. Logicky však v takovém případě nenastanou účinky přerušení řízení dle § 140a insolvenčního zákona; není totiž splněna podmínka, aby řízení o žalobě u obecného soudu probíhalo k okamžiku zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku (k rozdílu v dikci § 140a insolvenčního zákona na straně jedné a ustanovení § 140b až § 140e a § 141a insolvenčního zákona na straně druhé srov. R 26/2017). Za předpokladu, že stále trvají účinky rozhodnutí o úpadku, je po právní moci rozhodnutí o úpadku obecný soud povinen řízení o žalobě neprodleně zastavit podle § 141a insolvenčního zákona, bez zřetele k tomu, zda úpadek dlužníka je následně řešen konkursem, reorganizací nebo oddlužením. Přitom není vyloučeno, že obecný soud bude aplikovat (musí aplikovat) ustanovení § 141a insolvenčního zákona (coby důsledek porušení zákazu plynoucího z § 140c insolvenčního zákona) v situaci, kdy žaloba o pohledávce bude nepřipustně podána dokonce až po právní moci rozhodnutí o úpadku (kdykoli později, dokud trvají účinky rozhodnutí o úpadku).

25. V poměrech dané věci se tyto (obecné) závěry promítají následovně:

[1] Podle stavu věci není žádných pochyb o tom, že žalobce (věřitel) uplatnil pohledávku vůči žalovanému (dlužníku) žalobou dne 24. 11. 2015, tedy:

1/ poté, co nastaly (9. 10. 2015) účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek žalovaného (dlužníka),

2/ poté, co nastaly (11. 11. 2015, v 10.42 hodin) účinky zveřejnění rozhodnutí o úpadku žalovaného (dlužníka) v insolvenčním rejstříku,

3/ poté, co rozhodnutí o úpadku žalovaného (dlužníka) nabylo právní moci (16. 11. 2015), ba dokonce,

4/ poté, co žalobce přihlásil pohledávku, která je předmětem žaloby, do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka (20. 11. 2015).

[2] Rozhodnutí obou soudů neobstojí již v rovině jejich vlastní argumentace, neboť (jak řečeno výše) u žalob podaných u obecných soudů v rozporu s § 109 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona nebrání okolnost, že řízení o nich se (ex lege) přerušilo dle § 140a odst. 1 insolvenčního zákona, následnému (po právní moci rozhodnutí o úpadku) zastavení řízení dle § 141a insolvenčního zákona.

[3] Především je však z výše podaného přehledu procesních úkonů soudu a účastníků v této věci a v insolvenční věci žalovaného (dlužníka) zřejmé, že aplikace § 140a insolvenčního zákona vůbec nepřicházela v úvahu (oba soudy toto ustanovení aplikovaly při zjevném pominutí skutečné časové posloupnosti jednotlivých procesních úkonů). Závěr, že řízení zahájené u obecného soudu „25. listopadu 2015“ se přerušilo podle § 140a insolvenčního zákona „11. listopadu 2015, v 10.42 hodin“ [kdy nastaly účinky zveřejnění rozhodnutí o úpadku žalovaného (dlužníka) v insolvenčním rejstříku], zcela zjevně udržitelný není. Šlo naopak o případ podřaditelný ustanovení § 140c insolvenčního zákona, což znamená, že řízení o žalobě v této věci nikdy ze zákona přerušeno nebylo, takže nebyl dán ani zákonný podklad pro rozhodování o „pokračování“ v „přerušeném“ řízení.

[4] Odkaz obvodního soudu na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [20 Cdo 647/2005](#) byl zjevně nepřipadný již proto, že (jak plyne již z doby, kdy bylo vydáno), toto rozhodnutí vykládalo jiný právní předpis (zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání).

[5] Obvodní soud je naopak povinen rozhodnout o zastavení řízení o žalobě dle § 141a insolvenčního zákona. Je tomu tak proto, že předmětem žaloby jsou zčásti pohledávky, které mají být v insolvenčním řízení uplatněny přihláškou [a které přihláškou z 20. 11. 2015 v insolvenčním řízení žalovaného (dlužníka) uplatněny byly]; konkrétně pohledávka č. 1 tvořená jistinou a příslušenstvím v celkové výši 278 452,79 Kč a pohledávka č. 2 tvořená smluvní pokutou ve výši 84 037,51 Kč, a zčásti příslušenství pohledávky č. 1 [smluvní úrok z částky 242 348,08 Kč ve výši 19,20 % ročně za dobu od 11. 11. 2015 (od rozhodnutí o úpadku) do zaplacení], jež patří mezi pohledávky, které se v insolvenčním řízení neuspokojují (podle § 170 písm. a) insolvenčního zákona, coby úroky z pohledávek přihlášených věřitelů, vzniklých před rozhodnutím o úpadku, které přirostly až v době po tomto rozhodnutí).

26. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) napadené rozhodnutí zrušil; jelikož důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud i toto rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).